

Ξεκλειδώνω άτσαλα σπρώχνοντας μπρος πίσω την κλειδαριά της βαριάς πόρτας ασφαλείας και μπαίνω –μάλλον– στο διαμέρισμα. Σκύβω, βγάζω τις γόβες μου. Κορίτσια, σας ευχαριστώ. Τις πετάω όμως τώρα κάτω, μάλλον με λίγη κλασική ανθρωπινή αχαριστία, και απελευθερώνομαι. Από τα δεσμά της εικόνας και της επιτηδευμένης θηλυκότητας. Η τσάντα μπλέκεται στα χέρια μου. Ισιώνω το σώμα μου, θυμίζω στην τσάντα μου τη θέση της στο πλάι μου. Φέρνω με τα πόδια από δίπλα τις παντόφλες. Τις φοράω. Ή με φοράνε. Τώρα θα μου επιβληθείτε ή θα σας επιβληθώ; Αυτή η πάλη με τα αντικείμενα με έχει κουράσει. Αντικείμενα, αντικείμενα παντού στο διαμέρισμα. Δεν μπορείς να κρυφτείς απ' αυτά. Άντε να βρεις μια γωνιά να κρυφτείς από τα αντικείμενα. Ολόκληρο έπιπλο, επτακόσια ευρώ, μασίφ ξύλο, μόνο για να πετάω πάνω τα κλειδιά. Δύο κλειδιά. Τρία. Τα πέταξα πριν; Δεν βρίσκονται στα χέρια μου. Α, όχι, στα χέρια μου είναι ακόμη. Πότε θα φύγουν από πάνω μου; Πού πήγε και κρύφτηκε κι αυτό το μασίφ ξύλο;

Προχωράω στο διάδρομο, τον πατάω και με πατάει, μια καταναγκαστική στενόμακρη ευθεία, επτά μέτρα, όπως είχε ορίσει ο αρχιτέκτονας του ολοκαίνουργιου διαμερίσματός

μας δύο χρόνια νωρίτερα. Ρίχνω επιτέλους τα κλειδιά στο υπερβολικά γυαλιστερό, χωρίς λόγο, μασίφ ξύλο –α, ναι, γιατί το βλέπουν οι ξένοι– και στρίβω απότομα αριστερά στο σαλόνι. Ξεμπλέκω την τσάντα από τον ώμο μου και επιτέλους ξεφορτώνομαι το βάρος της. Γυρνώντας την πλάτη μου άκουσα την τσάντα να πέφτει. Προφανώς στην πολυθρόνα.

Οι τσάντες όμως δεν παθαίνουν τίποτα.

Λοιπόν; Τι κάνουν σ' αυτές τις περιπτώσεις; Τι πρέπει να κάνω τώρα;

Κάθομαι στην πρώτη πολυθρόνα που ήρθε μπροστά μου. Στήνομαι μάλλον, δεν κάθομαι πραγματικά. Φοράω ακόμη το σακάκι. Μια περιτυλιγμένη εξουσία από μόνο του. Το κλασικό ανδρικό σακάκι, τώρα με ξεπεταγμένες τις ραφές, καμπυλωμένες τις γραμμές του. Μια παραμορφωτική μουσική δίεση, να τραβάει τον αρχικό ήχο σε μια αλλοιωμένη ηχητική πορεία. Κανονικά δεν κάθομαι στο σπίτι μου στημένη, μια ορθή γωνία με καμπυλωτό σακάκι. Έτσι κάθομαι στα ξένα σπίτια.

Τώρα όμως δεν είμαι κανονικά.

Ακριβό τραπεζάκι αντίκα απλώνει την πολυτελή πραγματεία του μπροστά μου. Στημένο κι αυτό. Πολύ πρόσφατο απόκτημα. Για ένα χαμένο δευτερόλεπτο το θαυμάζω και πάλι. Σκαλωμένη στα αυλάκια, τις γραμμώσεις και τις χαρακιές του. Ατίθασα τα κύματά του. Όχι σαν εμένα. Πατημένη κάτω από το σίδερο να μου ισιώνουν τις τσακίσεις. Την κάνει τη δουλειά του πάντως, ευτυχώς. Οι καλεσμένοι τού αφιερώνουν πάντα ένα δίλεπτο θαυμασμού λίγο μετά αφού κάτσουν, ορθές γωνίες, στο σαλόνι. Οι αποχρώσεις του, καφέ βαθυκόκκινα, ξανθά μελιά ξανοίγουν και σκοτεινιάζουν και χάνονται, ξανά και ξανά και ξανά και ξανά. Ειδική παραγγε-

λία πολύ πριν το αγοράσουμε εμείς, από άλλους, που τώρα δεν ζούνε. Μια ιστορία επιτυχίας για όλους.

Το τραπεζάκι όρισε μόνο τις γραμμές και την πορεία του. Και τώρα;

Ένα λαμπατέρ δαπέδου σκαρφαλώνει πάνω στον τοίχο του αλλόκοτα ορθογωνίου, τραβηγμένου μακρόστενα όσο πάει, σαλονιού. («Βγάλε κανένα μέτρο από την κρεβατοκάμαρα ή απ' όπου αλλού μπορείς, και βάλ' το στο σαλόνι. Που θα υποδέχονται τα παιδιά τον ξένο κόσμο»). Κι εγώ πάλι στήνομαι και το κοιτάζω. Μάλλον θα είχα υπερβολικές προσδοκίες απ' αυτό. Τα αντικείμενα ζουν αυθύπαρκτα στη δική τους παράλληλη παράταξη. Ανέγγιχτα. Κι εμείς επιμένουμε να τους προσδίδουμε αξίες και αυθαίρετες ιδιότητες στη δική μας οργάνωση. «Πληρώνεις το μοντέρνο σχεδιασμό, όχι τα υλικά».

«Διαμαντένιο!» είχε πει ο Κώστας μπροστά σε όλους με έμφαση στον αρραβώνα μας. Μπροστά στη μαμά. Κι εγώ, στα μάτια όλων, αντέδρασα όπως ακριβώς το είχα δει στην τηλεόραση. Οτιδήποτε άλλο θα ήταν λειψό. Δεν θα αντιστοιχούσε στην τιμή του. Ξεχείλωσα το βαμμένο στόμα μου, ανασήκωσα τα αλλοιωμένα μάτια μου, και έκανα το γύρο του θριάμβου στον περίγυρο. Την είχα ζωγραφίσει κάποτε αυτή τη σκηνή, όταν ήμουν μικρή. Και τώρα κάποιος έριξε νερό και μούλιασε τα χρώματά της. Τα χέρια του μου παρέδωσαν το δαχτυλίδι ξεθωριασμένα και μουντά. Μέχρι που χάθηκαν. Στη μνήμη μου ξέμειναν μουντζουρωμένα χαμόγελα. Κι εμένα να μαζεύω στο τέλος ποτήρια με σημάδια κραγιόν και χρησιμοποιημένες χαρτοπετσέτες.

Το γυναικείο περιοδικό ξέμεινε πάνω στο τραπεζάκι ξεχα-

σμένο από τη Γιάννα χθες. Μια εκνευριστικά τέλεια γυναίκα στο εξώφυλλο. Η θέα της με ασχημίζει. Η αντανάκλασή της πάνω μου με πονάει. Γιατί γελάει τόσο πλατιά; Όταν έχεις τόσο αψεγάδιαστο, ολοκάθαρο πρόσωπο, όλη μέρα γελάς, φαίνεται. Μόνο φρύδια, μάτια, μύτη, χείλια. Τέσσερις παρουσίες, τέλος. Όχι σαν το δικό μου. Με αυλάκια και γραμμώσεις και χαρακιές και φαράγγια και ρήγματα. Αντίκα κι εγώ, αλλά χωρίς αξία. Τα έπιπλα όσο πάει παίρνουν αξία κι εγώ όσο πάει τη χάνω. Ακόμη και το κρασί που ο Κώστας αγόρασε από το οινοποιείο πέρυσι, διακόσια ευρώ ένα μπουκάλι, όσο πάει παίρνει, λέει, κι άλλη αξία. Άγνωστο από πού. Προφανώς από τη φθορά. Αυτή που εμένα αντίστοιχα με μαστιγώνει, μου αφαιρεί, με αποδυναμώνει. Μπήκα στο χρηματιστήριο και όλο κατρακυλώ. Δεν το πίνουμε βέβαια, το κοιτάμε μόνο. Γουλιά και ευρώ. Είναι απέναντί μου, πίσω από την τέταρτη στημένη ολόγυρα πολυθρόνα εμπρός μου, πάνω στα επιτηδευμένα ράφια. Για όποιον καλεσμένο θέλει να ρωτήσει γι' αυτό, ο Κώστας παίρνει το αδιάφορο ύφος: «Α, αυτό; Είναι από ένα οινοποιείο, όχι ό,τι κι ό,τι, δίπλα στο μοναστήρι της Οσίας Ευφραιμίας ακριβώς. Η καλύτερη παραγωγή». «Όσο να πεις, τα 'χουν ευλογήσει κιόλας τα χωράφια», πετάχτηκα εγώ, και ο Κώστας έμεινε εντελώς ακίνητος στην πλάγια προς εμένα θέση του. Έστρεψε μόνο το μάτι του προς εμένα (προφανώς και τα δύο μάτια, υποθέτω, αλλά εγώ έβλεπα μόνο το ένα από τα πλάγια). «Ελένη, είναι γυναικείο μοναστήρι. Οι γυναίκες δεν ευλογούν. Δεν έχουν το χρίσμα».

Το στόμα της γυναίκας στο περιοδικό όσο πάει και τεντώνεται αφύσικα. Από τη δική μου απόσταση φαίνεται τώρα να απλώθηκε μέχρι τα μάγουλά της με το κόκκινο, βαθυκόκκινο

κραγιόν. Ίσως ματώνει και οι άλλοι νομίζουν ότι γελάει. Συμβαίνει αυτό με τις γυναίκες. Μόνο γι' αυτές μπορώ να μιλήσω.

«Στον πέμπτο;» με ρώτησε λίγα λεπτά πριν η γνώριμη κυρία στο ασανσέρ. Ξεχνάω το όνομά της, αλλά μάλλον δεν θα μου χρειαστεί ποτέ. Ο πληθυντικός και τα ματωμένα χαμόγελα μας αρκούν. Είναι η μητέρα κάποιου νεαρού σε κάποιον όροφο πιο κάτω από εμένα στην πολυκατοικία και εμφανίζεται συχνά στη διαδρομή του ασανσέρ, πάνω-κάτω, μαζί μου. Επισκέπτεται μια φίλη της στον τέταρτο. Σήμερα ήταν ακίνητη και είχε το δάχτυλό της πάνω στο κουμπί με το μαύρο πεντάρι. Κι εγώ χαμογέλασα, μάλλον αχνά, αλλά πιστεύω να φάνηκε πως χαμογέλασα. Αλλά μάλλον επειδή θα παρέλειψα να γνέψω «ναι» με το συμβατικό διπλό κούνημα του κεφαλιού προς τα κάτω, η κυρία περίμενε το ένα δευτερόλεπτο ευγενείας και το πάτησε από μόνη της.

«Στον πέμπτο;»

Με πόνεσε αφύσικα αυτή η φράση. Από κάτω της παραμόνευε ένα στρώμα ακόμη. Κάτω από τη φράση. Και κάτω από εμένα. Ήταν μεγάλη η κοιλιά μου πριν τρεις μήνες για έναν επιπλέον λόγο. Ο κόσμος είχε αρχίσει να ρωτάει. Κι εγώ, αφού η κοιλιά μου ξεφούσκωσε και έμεινε μισή, άδεια, ξεπεσμένη και άχρηστη, σαν εμένα, το έβαλα καλά στο μυαλό μου μια για πάντα: να μην ρωτήσω ποτέ μια γυναίκα αν είναι έγκυρος ή σε ποιον τυχόν μήνα είναι. Αν θέλει, θα το αναφέρει από μόνη της.

«Στον πέμπτο;»

Η ηχώ συνεχίζει και ο απόηχος με αφήνει θυμωμένη, ανικανοποίητη. Και τελικά λειψή. Σαν την πρότασή της. Ανολοκλήρωτη.

Ώστε ήρθε εδώ. Ώστε Γρεβενιώτισσα. Ώστε ένα παιδί. Δικό του παιδί μόνο. Ποιος να μου το 'λεγε.

Η πόλη άλλαξε σχήμα. Δεν είναι άλλο η πόλη μου. Ο πεζόδρομος έγινε ναρκοπέδιο. Πας να τα βάλεις με τον κόσμο και ο κόσμος πάει και αλλάζει σχήμα. Δεν είναι δίκαιο. Έχει μια αδικία για μένα αυτή η κατάσταση. Σαν να υπάρχει ένα κενό νόμου, από αυτά τα μπερδεμένα κουβάρια που ούτε ο θείος Ηλίας δεν μπορεί να λύσει. Πού να απευθυνθώ;

Είμαι άδεια και είμαι φορτωμένη. Έχω πάνω μου μπόλικη αξιοπρέπεια, κύρος και επιτηδευμένη ευγένεια. Και στη μέση ένα κενό. Σηκώνομαι, βγάζω το σοβαρό, καφέ σακάκι μου, το συμπαραλιάζω, ανάκατη, λιωμένη μάζα, πάνω στην τσάντα. Εκεί εσείς, αντικείμενα. Πιο κάτω από μένα. Κάποιοι να εξουσιάσω κι εγώ.

Κάθομαι πίσω στην πολυθρόνα πιο άνετα. Το σπίτι παραείναι ήσυχο. Τόση ήταν πια η επιμονή της πολύξερης μαμάς. «Έτσι. Το διαμέρισμα από την πίσω πλευρά, για να μην ακούτε τίποτα. Θα μιλήσω εγώ αύριο στο μηχανικό, αν γίνεται να βάλει και έξτρα ηχομόνωση σε κάποια δωμάτια. Δυο πόντους ακόμη στα μέτρα του τοίχου. Τόσα λεφτά σας παίρνει». Μέσα στο σπίτι μόνο τα έπιπλα φωνάζουν. Γυαλιστερή αντίκα των χιλίων ευρώ, παρακαλώ. Κανονικά θα έπρεπε να αφήσουμε τις τιμές πάνω. Πολύ υποκριτικό να τις βγάλουμε και μετά να εξηγήουμε. «Ειδική παραγγελία από μια οικογένεια Κωνσταντινοπολιτών. Μεγάλο τζάκι». Ακόμη και οι αφύσικες χαρακιές και τα ξυσίματα στη δεξιά άκρη του τραπέζιου τον συναρπάζουν: «Ποιος ξέρει τι ιστορία κουβαλάνε. Μπορεί να είναι τα απομεινάρια μιας συμπλοκής με τους Τούρκους μέσα στο σπίτι». Αντίστοιχα όμως δεν τον ενθουσίασαν οι χαρα-

κίες και τα ξυσίματα που του άφησε μια οδηγός με την απροσεξία της πάνω στο αμάξι του. Δεν την ευχαριστήσαμε για το εντυπωσιακό της πέρασμα με το όχημά της, καθώς έξυσε τη δεξιά πόρτα του συνοδηγού και πήρε μαζί της –προφανώς για ανάμνηση– τον δεξί καθρέφτη. Το συνεργείο αυτοκινήτων φρόντισε να καλυφθεί το γεγονός το συντομότερο δυνατό με τριπλή στρώση και νέο καθρέφτη. Την αντίκα, της τη χαρίσαμε. Και απομακρυνόμενος από αυτήν ο Κώστας είπε: «Γυναίκες!» Αλλά δεν ήταν τάχα αθώα μόνο μια λέξη. Κι εγώ το κράτησα, για να του απαντήσω αντίστοιχα κάποτε την κατάλληλη στιγμή. Κάτι για φασούλι και σακούλι που γεμίζει.

Βγάζω τις παντόφλες, σηκώνω τα πόδια μου και τα βλέπω τώρα τεντωμένα μπροστά μου πάνω στο τραπέζι. Τα έχω καλυμμένα με καλσόν. Οι μουσουλμάνες καλύπτουν την κεφαλή και οι ευσεβείς χριστιανές τα πόδια. Αλλά ακόμη και καπακωμένη με μια κούτα να κυκλοφορεί η γυναίκα, κάποιοι θα τη βρουν προκλητική ούτως ή άλλως. Για να καλύψουν τη δική τους πρόκληση. Δεν είμαι εγώ προκλητική. Αυτοί προκαλούνται. Αλλά να που δεν υπάρχει λέξη να τους αποκαλέσω. Όλα τα φώτα πέφτουν απάνω μου και αυτοί ύπουλα παραμένουν στο σκοτάδι. Να με κοιτάνε.

Δεξιά από τα πόδια μου το κλειστό τασάκι σε σχήμα σύγχρονου ηλεκτρονικού τάμπλετ με κάλυμμα σε έντονο γυναικείο φουξία χρώμα, δεν φαντάζεται κανείς ότι είναι τασάκι. Έχει εντυπωσιάσει μέχρι τώρα εφτά καλεσμένους και θα συνεχίσει. Αριστερά, το απότομα ασύμμετρα ψηλό μεταμοντέρνο βάζο μοιάζει να έφαγε μια τεράστια σφαίρα στο κέντρο του και να πάγωσε έτσι, τρυπημένο κατάστηθα. Δυο λουλούδια μέσα του βασανίζονται να διατηρήσουν στραβή

τη σιλουέτα τους σε αρμονία με το αφύσικο σχήμα του βάζου. Ο Κώστας τα αλλάζει συχνά από το ανθοπωλείο στη γωνία. Για να μην προδοθεί η αφυσικότητα που τα οδηγεί σε πρόωγη απώλεια διάθεσης για περαιτέρω ζωή. Ή αυτό είναι η δική μου αντανάκλαση πάνω του, αυτό ξεγυμνωμένο στο φως κι εγώ να παραμένω τώρα ύπουλα κρυμμένη στο σκοτάδι.

Ξαναβάζω τις παντόφλες, σηκώνομαι και κατευθύνομαι με πρόθεση να ξαπλώσω στον καναπέ, παρόλο που είμαι με τα ρούχα ακόμη. Ποτέ δεν ξαπλώνω με τα ρούχα. Το ποτέ είναι μια λέξη για γέλια. Τι παριστάνει; «Εμείς δεν θα χωρίσουμε ποτέ». Ένα ποτέ, μέχρι που το ποτέ τελειώνει και γίνεται κάποτε.

Πριν ξαπλώσω στον καναπέ, από μηχανική συνήθεια ή γιατί θέλω να βάλω σε τάξη άλλα πράγματα κι αυτό δεν είναι τόσο απλό και χειροκίνητο, βάζω σε τάξη τα καλά μου μαξιλάρια πάνω στον καναπέ. Έτσι... Εδώ... Παραταχθείτε στη σειρά, ανόητα, κατά τη βούλησή μου και μη φέρνετε αντίρρηση... Και λίγο τίναγμα. Μοβ βελούδο κεντημένο με χρυσή κλωστή. Τι λες βρε παιδί μου! Επιτυχία! Μέρα-νύχτα υπέροχα. Σε όλους τους φωτισμούς. Συγχαρητήρια... Μια υπερβολή πάντως το χρυσό πάνω στο μοβ. Αρχιερατική ματαιοδοξία. Τι θέλαμε να δείξουμε με τον Κώστα, όταν τα αγοράζαμε; «Θα έρθω κι εγώ. Τα μαξιλάρια του σαλονιού είναι σημαντικά». Πώς έχουν γίνει έτσι οι άνδρες; Ο ορισμός τους, φαίνεται, άλλαξε. Νομίζω ότι τραβήξαμε τρία μέτρα το σαλόνι για να αναδειχθούν τα καλά τα μαξιλάρια. Να 'ναι καλά η μαμά. Τι θα κάναμε χωρίς τη μαμά να τραβάει και να τεντώνει τη ζωή μας ανάλογα. Να μας κάνει όλους μακρόστενους και με ηχομόνωση.

Αυτά τα συναισθήματα, αυτά τα συναισθήματα, πώς θα τα βάλω σε τάξη; Σκαρφαλώνουν μέσα μου, πάνω στους τοίχους μου. Ένας κισσός υψώθηκε μέχρι το λαιμό μου. Αν ήταν δέκα χρόνια πριν, θα είχε γίνει λυγμός, θα είχα κλάψει. Όχι τώρα.

Στριφογυρίζω ξαπλωμένη στον καναπέ. Με πόνεσαν πάλι λίγο οι γόβες εδώ, στα δαχτυλάκια των ποδιών, αλλά χαλάλι. Μικρό το κακό σε σχέση με το αντίκρυσμα. Ανεβάζω πάνω στην επισημότητα του καναπέ τα πόδια μου. Τον κάνω δικό μου προσωπικό πεδίο για λίγο. Τρίβω τα δάχτυλα των ποδιών μου με τα δάχτυλα των χεριών μου. Αγαστή συνεργασία όλων των μελών μου. Όλα κομμάτια μου και πολύ λειτουργικά. Να θυμηθώ όμως να πλύνω, όταν σηκωθώ, τα χέρια μου. Ποδαρίλα πάνω στην επισημότητα.

Είμαι ευγνώμων στις γόβες. Δεν είμαι αχάριστη. Μου δίνουν αυτοπεποίθηση. Αν δεν υπήρχε ο Αλέξανδρος στη δουλειά, απλά να υπάρχει, απλά να κινείται γύρω μου, αρσενικός δορυφόρος, ανδρικό στοιχείο, αρρενωπή παρουσία, διαφορετική από εμένα, έλξη και απώθηση ταυτόχρονα, δεν θα φορούσα ποτέ στο γραφείο γόβες. Κόκκινες, κλασικές, γυαλιστερές γόβες. Γυναίκα. Πιο γυναίκα με αυτό το αντικείμενο. Έκανα λάθος, ίσως, για τα αντικείμενα. Μου προσδίδουν κάποιες ιδιότητες τελικά. Ανεβάζουν έναν τόνο θηλυκότητας σε ό,τι κατά τα άλλα μουντό, συντηρητικό, σοβαρό φοράω στη δουλειά. Απίθανη εφεύρεση. Αντιφατικός συμβολισμός στον πυρήνα του. Ισορροπώντας πάνω τους με συνεπαίρνουν σε μια αίσθηση δυναμικής θηλυκότητας, παρόλο που με δυσκολεύουν ταυτόχρονα στο γρήγορο περπάτημα. Θα το σκεφτώ όμως άλλη φορά. Αφήνω τις σκέψεις για τις γόβες

πάντα σε εκκρεμότητα. Μισές. Γιατί με βασανίζουν κιόλας κι αυτό δεν θέλω να το σκέφτομαι. Απλά νιώθω ευγνωμοσύνη για κάποιες στιγμές που –ευτυχώς– τις είχα. Όπως σήμερα. Χαίρομαι που σήμερα τις φορούσα. Τουλάχιστον αυτές. Πάλι λίγο με έσωσαν. Ειδικά σήμερα. Γιατί ήμουν κατά τα άλλα απροετοίμαστη. Πού να το 'ξερα;

Ξαπλώνω ανάσκελα πάνω στο πράσινο –γνήσιο, παρακαλώ– δέρμα. Τα χέρια μου θα μυρίζουν ποδαρίλα. Μην ξεχάσω με τίποτα να τα πλύνω, όταν σηκωθώ. Οριζοντιώνομαι. Μια άκαμπτη ευθεία. Σαν νεκρή, παρόλο που η στάση κατά τα άλλα είχε στο παρελθόν για μένα πάνω στους καναπέδες και τις λαμπρές στιγμές της. Μαζεύω και ξετυλίγω πάλι προς τα κάτω τα πόδια μου, αν και, μη γελιόμαστε, δεν υπάρχει και πολύ να απλώσω. Τι ξετυλίγω; Η γυναίκα του περιοδικού είμαι; Τα πόδια μου είναι κοντά. Η ίδια ολόκληρη είμαι κοντή και σε όλα μια μετριότητα, στην καλύτερη περίπτωση. Δεν με σώζουν εμένα ούτε οι γόβες ούτε τα βαθυκόκκινα κραγιόν. Και τα μαξιλαράκια με ενοχλούν τελικά από δεξιά στην πλάτη του καναπέ, οπότε τα αρπάζω όπως όπως ανάκατα με όλα μου τα –όσα είναι τέλος πάντων– χέρια και τα πετάω κάτω, στα κοντά μου πόδια. Ελπίζω να μπαίνει στο πλυντήριο αυτό το έξαλλο χρυσό με μοβ, τόσα λεφτά που κόστισε. Δεν θυμάμαι πόσο σε νούμερο, αλλά το μετέτρεψα διαισθητικά σε κάτι άλλο τότε, για να το αντιληφθώ καλύτερα. Τα μαξιλάρια κόστισαν όσο περίπου το ένα πέμπτο του καναπέ. Νούμερο δεν θυμάμαι, αλλά συγκράτησα αυτό το συσχετισμό. Και είναι συνολικά οκτώ μαξιλάρια συν τα καλύμματά τους συν από ένα έξτρα κάλυμμα, για όταν τα πλένω. Τα τέσσερα μαξιλαράκια είναι μοιρασμένα στις τέσσερις πολυθρόνες γύρω μου.